

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת וחי

1107 י"ד טבת תשפ"ב

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

4:24	4:08	4:17	4:02	הדלקת נרות
5:21	5:17	5:19	5:18	מוצאי שבת
5:56	5:55	5:57	5:55	רבינו תם

הילולא דצדיקיא

- י. רבי רפאל מאיר פאניז'ל, מח"ס 'לב מרפא'
- יז. רבי שמואל יודלביץ, מח"ס 'מעיל שמואל'
- טו. רבי חיים מרדכי רזנבוים מנדבורנא
- טז. רבי יעקב חי גג, מו"צ בנאבל
- טז. רבי מרדכי קארסיניטי
- טז. רבי אברהם הלוי שר
- יז. רבי סלמאן מוצפי
- יז. רבי יעקב קראנץ, המגיד מדובנא
- יח. רבי צבי אלימלך שפירא מח"ס 'בני יששכר'
- יח. רבי משה כלפון הכהן, ראב"ד בג'רבא
- יט. רבי רפאל אשר קובו, רבה של שלוניקי
- יט. רבי אברהם שמואל בנימין סופר ה'כתב סופר'
- כ. רבי יעקב אביחצירא, ה'אביר יעקב'
- כ. רבי אליהו אליעזר מישקובסקי ראש ישיבת כפר חסידים

משניר לרדוד

קדושתו של יוסף הצדיק לדורות עולם

מן החי, וקוראים לבני השפחות עבדים, וחשודים על העריות (בר"ר פד, ז), ובכך הוא גרם להם לקנאות בו ולשנוא אותו, עד שגזרו עליו דין מוות. ואף שלבסוף הם ביקשו ממנו מחילה וסליחה, והוא סלח להם והם סלחו לו, אפילו הכי ביקש יוסף מאת הקב"ה כי גופו יירקב, ויישארו ממנו רק עצמות בלבד, זאת כדי להעניש את עצמו.

והדברים מבהילים על הרעיון. שכן חזינו מהכא, עד היכן הגיעה צדקותו הגדולה של יוסף הצדיק, צדיק יסוד העולם. כי הנה במעשיו אלו הראה לאחיו כי הוא אוהב אותם ומחבב אותם, וסולח להם, ובשל הקרבה הגדולה שלו אליהם הוא מעניש אפילו את גופו ואת עצמותיו בשל מה שגרם להם לקנאות בו ולשנוא אותו.

ועל כולנה, בכך הוא הוכיח לאחיו כי הוא סומך רק עליהם ולא על בניו שלו. שכן בפרשת בשלח נאמר (שמות יג, יט) "ויקח משה את עצמות יוסף עמו, כי השבע השביע את בני ישראל לאמר פקוד יפקוד אלקים אתכם והעליתם את עצמותי מזה אתכם". וכתב שם רש"י בשם המדרש (מכילתא דרשב"י, תנחומא שם ב) "ולמה לא השביע את בניו שישאוהו לארץ כנען מיד, כמו שהשביעו יעקב, אמר יוסף; אני שליט הייתי במצרים והיה סיפק בידי לעשות, אבל בני לא יניחו מצריים לעשות, לכך השביעם לכשיגאלו ויצאו משם שישאוהו". דהיינו, הראה לאחיו כי הוא סומך עליהם שהם יוציאו את עצמותיו ממצרים, ולא סמך על בניו שלו.

חזינו מהכא את גודל צדקותו של יוסף הצדיק, ולכן הוא ביקש בדווקא על עצמותיו ולא על גופו, כי העניש את גופו, ורצה לכפר על מה שחטא כנגד אחיו השבטים הקדושים.

ולא בכדי נקרא יוסף בשם צדיק יסוד עולם, כי מכאן רואים אנו ואף למדים את גודל צדקותו של יוסף, כי לפני מותו גזר על גופו להירקב, וכי רק עצמותיו יישארו, כדי לכפר בגופו על הצער שגרם לאחיו השבטים בחלומותיו ובדבריו, ואף כדי לכפר על גופו שנהנה מן המלכות, אפילו שמאת ה' היתה זאת כי הוא ימלוך. מכל מקום נתאר לעצמינו את הרגע שהוא נעשה למלך על כל העולם, והנה עכשיו באים אחיו ומשתחוים לו, והוא רואה אותם והוא זוכר את חלומותיו האין שנתקיימו, ואולי אפילו דק מן הדק הוא נהנה מהתענוג שחלומותיו נתקיימו. ומשום כך הוא מעניש את גופו שנהנה, ואפילו בתענוג הכי קטן שיכול להיות. ואמנם, בשל מסירות נפשו ומסירות גופו עבור בני ישראל, זכה כי זכרו נשאר לאות ולמופת אצל בני ישראל בשנות גלותם, וקדושתו נשארה אצל בני ישראל לכל הדורות לעד ולנצח נצחים.

טרם הסתלקותו מן העולם, ציווה יוסף על אחיו השבטים, כי כאשר יצאו מארץ מצרים יעלו את עצמותיו מארץ מצרים אל ארץ ישראל. והקשה בזה בספר 'ומתוק האור'; הכי צד אמר יוסף לאחיו כי יעלו את עצמותיו מארץ מצרים, והרי יוסף הצדיק היה צדיק יסוד עולם (זוהר הק', חדש, בראשית מה ע"א), וכידוע שאצל הצדיקים עצמותיהם אינם מרקיבים, וגופם נשאר שלם כבחיים חיותם. ואם כן, מדוע אמר יוסף לאחיו שיעלו את העצמות שלו, והרי היה צריך לומר שיעלו את גופו, כי אצל צדיקים הגוף נשאר שלם ואין כל רקב בעצמותיהם, וכי צד חשב כי יישארו רק עצמות ולא גוף שלם.

והנה, בספר 'ומתוק האור' כתב לתרץ את הקושיא שהקשה, בשם רבינו שבתי הכהן זצ"ל, הש"ך, שכתב, כי יוסף הצדיק ביקש והתפלל שגופו יירקב ויישארו רק עצמותיו, משום שהוא היה מלך, וגופו נהנה ממכבוד המלכות, ולא רצה ליהנות ממכבוד המלכות של מצרים, ולכן ביקש מאת אחיו כי יעלו את עצמותיו ממצרים, ביודעו כי גופו יירקב, כיון שהוא עצמו ביקש על כך. ע"כ דבריו.

אבל לענ"ד דבריו תמוהים, וקשה לי עליהם טובא. שהרי מאת ה' היתה כל זאת שיוסף הצדיק יהיה מלך וימלוך על ארץ מצרים. שהרי הקב"ה מסבב כל הסיבות, סיבב מלכתחילה שיוסף הצדיק יחלום חלומות, ואחיו יתקנאו בו על חלומותיו ועל דבריו, ויסובב הדבר שהם ימכרו אותו לעבד למצרים, ומאת ה' יהיה הדבר כי לאחר מכן יוסף הצדיק ימלוך על ארץ מצרים. ואם כן, האין נוכל לכלול את הדברים כי יוסף העניש את גופו וביקש שגופו יירקב משום שגופו נהנה מן המלכות, והרי הקב"ה חפץ בכך שיוסף הצדיק בגופו שלו יהיה מלך בארץ מצרים, כדי להכין את הדרך שאביו יעקב אבינו ע"ה ירד בכבוד למצרים, כדי שתתקיים הגזירה של שעבוד בני ישראל במצרים.

ונראה לענ"ד לתרץ את הדבר בטוב טעם ודעת. אמנם ידוע הדבר ומפורסם העניין כי אכן עצמות הצדיקים אינם מרקיבים, וגופם נשאר שלם לאחר פטירתם כמו בחיים חיותם. ועובדא ידענא, בחודש טבת תשע"ז העלו עצמות של שני אחים צדיקים ממורקו להר המנוחות בירושלים, ומה נדהמו אנשי החברה קדישא לראות, כי לאחר עשרות שנים נמצאו שני הגופות בקבר שלמים כביום פטירתם - הפלא ופלא. שני אחים אותם הכרתי טוב בצעירותי, אשר היו מחסידיו כ"ק מרנא רבי חיים פינטו זע"א בכל לבם, ושמעתי מהם סיפורים רבים על כ"ק הסבא זע"א.

אבל הכא, בדווקא ביקש יוסף הצדיק שגופו יירקב, ובדווקא כאן יוסף הצדיק העניש את גופו והשאיר רק את עצמותיו שרק הם יישארו לאחר פטירתו. משום, שרצה להעניש את עצמו בכך שחלם חלומות כנגד אחיו השבטים הקדושים, ואף סיפר עליהם לשון הרע בפני אביהם, על שהם אוכלים אבר

במסילת נערה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

התפילין המוגנות

באחת השנים סיפר לי יהודי שבעת נסיעתו למדינה פלוגית הוא שכח בשדה התעופה את תיקו, שבתוכו היו מונחות התפילין שלו.

כאשר נוכח לגלות את חסרונן של התפילין, הוא מיהר לשוב לשדה התעופה, אך לחרדתו הרבה התברר לו שהגיע מאוחר מידי.

התיק שהיה מונח זמן מה ללא דורש, עורר את חשדם של אנשי הביטחון שחששו שמה מדובר בתיק ממולכד והודיעו למשטרה על חפץ חשוד. אנשי המשטרה שהגיעו במהירות למקום, פוצצו את התיק באופן מבוקר, ובכך מנעו אסון אפשרי ח"ו.

כאשר הבחין היהודי בתיקו המפוצץ - דמעות עלו בעיניו, אך עד מהרה הפך בכיו לשמחה של הודיה, כיון שכאשר פתח את התיק, הוא גילה לתדהמתו שהתפילין שהיו בתוכו - נותרו שלמות ללא כל פגע! וזאת למרות שכל שאר חפציו שהיו בתיק הושחתו ללא תקנה.

כדי לאמת בעיניי את סיפורו המופלא - נתן היהודי בידי את תמונתו עם התפילין השלמות שלא נפגעו מהפיצוץ המבוקר של אנשי המשטרה.

אין ספק שזהו נס מוחשי. כיון שהקב"ה הבחין עד כמה היהודי השתוקק ודאג לתפילין המסמלות את הקשר שלו עם הבורא - הוא עשה עימו נס גלוי כנגד הטבע, וכך התפילין נותרו שלמות.

במה מפטירין

הפטרת השבוע:

"ויקרבו ימי דוד למות". (מלכים א. ב.)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על מות דוד המלך וצוואתו לשלמה בנו, שהוא מענין הפרשה שבה מסופר על מות יעקב אבינו ע"ה וצוואתו ליוסף בנו.

דברי חכמים

פרפראות לפרשה משולחנם של חכמי התורה

למי מתאים הכינוי המשפיל 'חמור'?

לפני כמה שנים, סיפר הרב חיים זאיד שליט"א, הלכתי לתומי ברחובה של עיר, בדרך השיחה במדרשה. בדרך, באחת הסמטאות, אני רואה קבוצת זקנים יושבת בבית קפה. אני עובר על פניהם, ואז אחד מהם צועק לעברי: -"חרדי?!... יא - חמור!"

ספגתי הרבה כינויי גנאי, לאורך השנים על היותי חרדי: 'פרזיט', 'משתמט', 'טפיל' ועוד פניני לשון כיוצא בזה, ולכולם כבר התרגלתי. אבל 'חמור'?

אני? חמור?! הרי העולם כולו עומד על התורה והמצוות שלנו, שומרי התורה והמצוות. תבל וכל יושבי בה קיימים רק בזכותנו ובשבילנו! אני חמור?

אבל אתם יודעים מה?

לאחר מחשבה, הגעתי למסקנה שזה נכון. אני, וכל מי שחרד לדבר ד', באמת חמור.

מה קרה? פשוט נזכרתי בסבא-רבא שלי...

מורי יצחק הלוי, היה סוחר במקצועו. יום יום היה יוצא מכפר מגוריו בתימן לאחר תפילת ופת שחרית, רכוב על חמורו הכחוש, לעבר העיירות והכפרים שבסביבה, ומוכר לתושבים מאשר באמתחתו.

בערב היה חוזר לביתו, באמתחת ריקה ובכיסים מלאים, סועד את ליבו ומשים פעמיו אל בית הכנסת, למנחה וערבית וכמה שעות מענגות של לימוד תורה מחייה. כך במשך שנים על גבי שנים, שבוע אחרי שבוע. יום אחרי יום.

יום ישישי אחד קרה המעשה. מורי יצחק שרך את רגליו במשעולי שבילים אין סופיים, מפותלים ומייגעים, בואכה עיירת מגוריו, לאחר יום עבודה נוסף. השמש הכתה בעוז ממעל, ומורי יצחק קינח את מצחו הנוטף פעם אחר פעם, בניסיון נואש למגר את הזיעה.

לאט לאט, כמעט כמו אטיותו המרגישה של החמור, הלכה השמש ונטתה לשקוע.

עוד מעט שבת, הדרך עוד רבה, והחמור פוסע לו בקצב איטי להחריד.

כך נקפו להן הדקות, וכאילו להכעיס, החמור ממשיך בקצב שלו. המכות הנמרצות בגבו לא הועילו הרבה. והרי עוד מעט, עוד מעט שבת...

עם פרוס השבת את כנפיה על הכפר השלו, כשמכל עבר התכנסו הכל אל בית הכנסת, פוסעים מעדנות בבגדי שבת הדורים, כשפאותיהם מתבדרות ברוח הערב הקלילה; נשמע לפתע ממבואות הכפר קול ריצה חפוזה, בלולה בנעירות חמור בלתי מרוצות בעליל...

אלה שהעיפו מבט לאחור, אל השביל המוביל אל הכפר, פערו פה בהפתעה, נעצרים בתדהמה על מקומם, אבל עד מהרה פרצו בצחוק גדול.

מורי יצחק מיודענו הקדים את שקיעת החמה בדקות בודדות...

מה מוסר ההשכל?

שלפעמים, כשהמטרה חשובה כל כך, ראוי אפילו לסחוב את החמור על הידיים בשבילה!

ובכן, שם בבית קפה, אל מול אותם זקנים עמי ארצות, סופרי אוטובוסים, הבנתי:

אני, החרד לדבר ד', אני חמור. חמור בהחלט. "יששכר חמור גרם" - סובל עול תורה כחמור חזק שמטעינין אותו משא כבד" (רש"י). "וירא מנוחה כי טוב ואת הארץ כי נעמה", ובכל זאת - "ויט שכמו לסבול" עול תורה! אני חמור ש'סובל עול תורה' בשמחה, ומשתדל לקיים את רצון ד' כל הזמן ובכל הכוח. אני חמור, וראוי לי לסחוב את עצמי בגאווה גדולה.

שאתבייש?! והלא בעבודת ד' שלי אני סוחב ומביא את הגאולה השלימה...

אנו שומרי התורה והמצוות, אנו הדבקים בד' אלוהינו, ומאמינים בו בכל לב ונפש. למרות הכל - אנו נביא את המשיח. על גבינו - גב שנשאיר כפוף על הגמרא לשיעורי תורה למרות כל הקשיים. על גבינו - גב שהפנה עורף בעקשנות לניסיונות העצומים שדחקו בנו. על גבינו - גב שעמד בגבורה במקלות של תאוה שהלקו בו. על גבינו שלנו, בא יבוא!

ארחות ישראל

הליכות והלכות בין אדם לחברו

הבאת שלום

חייב אדם לטרוח בדרישת טוב לזולתו בין אם הוא דל או עשיר, וכמאמר חז"ל אלו דברים שאדם אוכל פירותיהם בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא - והבאת שלום בין אדם לחבירו.

חיוב מיוחד הוא בהבאת השלום (ובמיוחד לתלמידי חכמים המרבים שלום בעולם) שיש לרדוף אחריו ולא עד שיבקשו ממנו להשכיח שלום, שעל ידי כן מתרבה ישוב העולם והארץ מתקיימת, ובשכר זה זוכים לאריכות ימים.

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

גדולתם וצדקותם של מנשה ואפרים בארץ מצרים

"ויאמר ליוסף הנה אביך חולה ויקח את שני בניו עמו את מנשה ואת אפרים" (בראשית מח, א)

כאשר יוסף הצדיק שמע שיעקב אביו חולה הוא לא הלך אליו לבד, אלא לקח עמו את שני בניו, את מנשה ואפרים כדי שיעקב אבינו יברך אותם. והדבר פלא פלאים, כיצד יתכן הדבר כי מכל נכדיו של יעקב רק מנשה ואפרים בני יוסף, הם אלו שזכו לקבל ברכה מיעקב הסבא קדישא. ולמה כל השבטים לא הביאו אף הם את בנייהם שלהם כדי שיעקב אבינו יברך גם את הנכדים האחרים. ולא עוד, כיצד אירע הדבר שכל השבטים אחי יוסף לא התקנאו ביוסף אחיהם ולא התנגדו שיעקב אבינו יברך רק את הבנים של יוסף, את מנשה ואפרים.

ונראה לענ"ד בביאור הענין בטוב טעם ודעת. הכתוב אומר (שמות א, א) 'ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה, את יעקב איש וביתו באו'. ללמדך כי יעקב אבינו ירד עם כל בניו מצרימה, כמו שאכן הכתובים ממשיכים למנות את בני יעקב שירדו עמו מצרימה. וכבר ידועים דברי חז"ל (יבמות סב, ב) בני בנים הרי הם כבנים, ואם כן, מובן הדבר כפשוטו כי לא רק הבנים של יעקב עצמו, היינו בני הדור הראשון ירדו עמו מצרימה, אלא גם בני הדור השני, כל הנכדים של יעקב שגדלו על ברכי יעקב סבם כאילו היו הבנים שלו, גם הם כאילו ירדו עמו למצרימה.

ועל פי דברים אלו אתי שפיר מה שהתורה כותבת כאן 'את יעקב איש וביתו באו'. דהיינו, גם הבנים וגם הנכדים היו צדיקים 'את יעקב', כמו יעקב אבינו, וגם הם 'איש וביתו באו', פי' הבנים ובני בנים באו למצרים לאחר שכולם גדלו על ברכי יעקב סבא, וכולם היו צדיקים משום שנתגדלו בדרך הקדושה אותה העביר להם יעקב אבינו.

אבל לא כן היה הדבר עם יוסף ושני בניו. הרי לא הוא ולא שני בניו מנשה ואפרים גדלו על ברכי יעקב אבינו, שכן הם גדלו בארץ מצרים, במקום ערות הארץ, בארץ מלאה טומאה וגילולים, כמו שהכתוב מדגיש ואומר (שמות א, ה) 'ויהי כל נפש יוצאי ירך יעקב שבעים נפש ויוסף היה במצרים'. שהרי לכאורה קשה, מהו הקשר בין שני חלקי הפסוק, מה הקשר בין שבעים נפש יוצאי ירך יעקב לבין הענין שיוסף היה במצרים. אבל לדברינו אתי שפיר, שכן רק יוצאי ירך יעקב שבאו עמו מארץ ישראל היו שבעים נפש שירדו מצרימה, אבל יוסף לא נמנה ביניהם, כיון שיוסף היה במצרים, במקום ערות הארץ, ואף בניו לא נתגדלו על ברכי יעקב הסבא, ולא ירדו עם יעקב למצרים.

אבל מאידך, הכתוב רוצה להדגיש "ויוסף היה במצרים", כי יוסף ובניו, על אף שהיו במצרים, במקום טמא שכזה, אפילו הכי גם שם גדלו ונעשו לצדיקים, כמו שבטי י-ה עדות לישראל, וכדברי חז"ל (ילקוט שמעוני האזינו רמז תתקמז) להודיעך צדקו של יוסף, הוא יוסף, שאפילו שהיה מלך במצרים, הוא יוסף אשר עומד בצדקו.

שבת שבתון

שדה שכיסה אותה השלג, ואם השלג לא יסולק כל הגידולים יפסדו, מותר לפנות את השלג בשנה השביעית.

אם ירד שלג על האילנות, וגורמים להפסד הפירות, מותר להסיר את השלג בשנת השמיטה, שזה נחשב בכלל להעמיד את האילן, ולא להברותו. וכן אם השלג עלול לגרום לשבירת ענפים, מותר להסירו משם.

עץ אתרוגים העומדים למצוה, שירד עליו שלג רב ויכול לגרום שהאתרוגים יתקלקלו ויפסדו למצוה, מותר להוריד ממנו את השלג.

מותר לכסות בשנת השמיטה זרעים, פירות וגידולים שונים, ביריעות ניילון וכדומה, כדי להגן עליהם מפני הגשמים והשלג. וכן מותר לעשות שמשיות לאילנות להגן על האילן מפני החמה או מפני הצידה, כל שהדבר בא לאוקמי אילנא.

אפשר להקל לעטוף את הענבים הנמצאים על העץ בשקית ניילון כדי לשומרם מאכילת ציפורים, וכן כיוצא בזה בשאר פירות, כל שאין הפירות גדלים ומשתבחים על ידי זה, אלא עושים זאת כדי למנוע מהם נזק שמגרע באכילתם. אבל בכדי למנוע הפסד בצורת החיצונית, אסור.

מותר לעשות מלאכות שאסורות מדברי חכמים כדי להציל עצים וצמחים רב שנתיים ממייתה, או כדי למנוע מהם נזק משמעותי, כגון שכמות הפרי שיניבו בשנה השמינית תפחת באופן משמעותי. לפיכך, מותר להשקות את העצים כדי שלא ימותו או יתנוונו, וכן מותר להסיר מהעצים ענפים חולים כדי שלא ידביקו את כל העץ, וכן מותר לרסס את העץ כדי להשמיד מזיקים ולמנוע מחלות. וכן מותר לרסס את האדמה במנועי נביטה או קוטלי עשבים, כדי למנוע התפשטות של עשבים שוטים, שאם לא כן, בשנה השמינית יצטרכו להשקיע משאבים רבים בניקוי האדמה ודישונה. היתר זה הוא גם כאשר מדובר בחשש נזק, ובתנאי שהחשש הוא סביר, והחקלאים רגילים תמיד לטרוח כדי למנועו.

חידודי הפרשה

חידודים לפרשת ויחי

1. האם התואר 'חמור' הולם יהודי חרדי? ומדוע?
2. מהו שכרו של אדם הטורח בהבאת שלום בעולם?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org.il

משיורי בנסת הגדולה

הגאון רבי שלמן מוצפי זצ"ל

בן תשע שנים היה הנער שלמן מוצפי כשיצא בהיחבא את בית הוריו בכדי להשתתף בהלווייתו של גדול הדור, ראש גולת בבל רבינו יוסף חיים זיע"א, בעל ה"בן איש חי". ליד רגבי העפר, קיבל על עצמו ללמוד תורה בהתמדה גדולה ולנהוג בחסידות ובפרישות. הוריו שהבחינו בהתנהגותו הקיצונית ניסו למתנו אך הוא נשאר בשלו.

בתולדותיו מסופר על התמדה מופלגת ליד ספרי הקודש, בימים ובלילות. על מנת שיתעורר בחצות הלילה לעסוק בתורה, קשר הנער חבל לידו ואת קצהו השני לבריש הדלת, וכאשר אביו קם בחצות ללימודו ומשך את הדלת נמשכה ידו - וכך התעורר.

לאחר שבועיים, הבחין אביו בדבר ומנעו מכך. אך שלמן הצעיר מצא שיטה חדשה. הוא קשר את ידו בחבל ואת קצהו שלשל דרך החלון האחורי הבית, הוא ביקש מחברו שלמד איתו בחברותא שיעבור ליד ביתו וימשוך בחבל. וכך הלכו השנים יחדיו לבית המדרש, למדו בסתר עד עלות השחר ועשו חיל בלימוד התורה.

את עיקר לימודו קנה אצל המקובל חכם יהודה פתיה זצ"ל. לאחר שהשלים ללמוד את הש"ס וארבעה טורים, הניח חכם יהודה פתיה את הספר

"עץ חיים" מתחת לבית שחיו, והורה לו ללמוד פרק אחד מהספר, ובשבת הבאה להשמיע לו את אשר למד. תחנונו כי עדיין צעיר הוא לא הועילו, ומאז לא זזה ידו מתוך יד רבו, יחד עסקו בלימוד הנגלה, ובחשאי למדו כל יום שעות רצופות את תורת הנסתר.

לאחר שאביו חלה ומצבה הכלכלי של משפחתו היה קשה, החל רבי שלמן לעבוד כעוזרו של הגביר מנחם דניאל - חבר הסנאט העירקי וראש הקהילה היהודית בבגדד. דניאל שנוכח בהצלחתו של חכם שלמן, ייחד לו חדר במשרדו לנהל את ספרי החשבונות והציע לו לנהל את עסקיו שמעבר לים. רבי שלמן למד אנגלית, טורקית וצרפתית, מונה למנהל הראשי ומנהל חשבונות ראשי, כשהוא עמל שמונה שעות בתורה, ושמונה שעות במשרד. זכות מיוחדת רכש לעצמו בהחזקת התורה, כאשר בכל ראש חודש מסר לאחד מראשי הישיבה ב"מדרש בית זיכרה" משכורת מליאה עבור אחד האברכים, מבלי שהלה ידע את מקורה.

בשלהי שנת ה'תרצ"ה הצטרף אל חכם יהודה פתיה שעלה שנה קודם לארץ ישראל, לאחר שסיים את עסקיו ב"בית מנחם" ונפרד מהגביר מנחם דניאל. את המתנות היקרות ששלח אליו הגביר, הוא סירב לקחת מכיון שלא רצה ליהנות מדבר שלא נתייגע עליו בזיעת אפו.

אירע מעשה בירושלים ורבי שלמן הושלך לכלא בגין הפרת עוצר. היה זה בימי המאורעות, תחת שלטון הבריטים, כשהישוב חי תחת טרור מתמיד ובין עוצר אחד למשנהו, יצא רבי שלמן בליווי תלמידו מביתו לבית הכנסת מבלי שיבחין כי הוטל עוצר בעיר. לפתע הגיחה לעברם מכונית משמר בריטית. הבריטים עצרו אותם ולאחר חקירה הובילום אל מחנה שנלר. פה מצא חכם שלמן למעלה משלש מאות יהודים כלואים במכלאה אחת ויושבים באפס מעשה. 'היתכן', זעק, 'כיצד הנכם יושבים ולא עושים מאומה, זו הזדמנות פז לעשות משהו'.

מיד ארגן את כולם בפניה והוא שימש כשליח צבור ובמשך שלש שעות, נשא בפניהם דברי

כבושין והחל באמירת סליחות, תיקון חצות ותפלות לשלום עם ישראל.

הקצינים הבריטים תמחו על המחזה המוזר של קהל יושבי המחנה המתפלל יחד בשאגה ובוכה אל אביו שבשמים. כשסיים את התפלה, מהרו הקצינים לשחרר אותו עם חלק ניכר מהעצורים ואמרו לו: 'איננו רוצים בך כאן פעם נוספת'.

כששב אל ביתו אמר לרבנית המודאגת: 'השמעת, לא על חנם עצרוני היום מהשמים במחנה שנלר'.

תמיד היה נזהר שלא יצלמוהו. בני ביתו סברו שהתנהגותו נעוצה בסברה שרוחות שורות על דיוקן האדם שנברא בצלם אלוקים ומפריעות לו בעבודת ה'. אולם טעם אחר לגמרי היה לרב, וכה אמר: הסיבה העיקרית שאני מתנגד בחריפות להצטלם, אינה מהטעם שאתם חושבים, אלא הסיבה היא חמורה מזה בהרבה!

כי כאשר האדם מתיר לעצמו להצטלם, הוא גם מתחיל לעשות לעצמו אלבומים ואוסף תמונות, עד שבמשך הזמן מצטברות אצלו מאות תמונות. יום אחד הוא יושב ומסתכל בתמונות, ומאבד זמן יקר. כרבע שעה או מחצית השעה בהתבוננות על תמונות, ומבטל תורה! וזו עבירה חמורה! נמצא שבעומדו להצטלם, הוא מכין את עצמו לעוון של ביטול תורה, מכיון שתכלית עמידתו מול המצלמה היא למטרת הסתכלות לאחר כך.

פעם אחת שאלוהו מדוע הוא הולך בנעליים ללא שרוכים? תשובתו המפתיעה היתה: "כדי לחסוך בזמן!"

מסופר שבשנת תשי"ד איבד את הכרתו בשל בעיות בתפקוד כליותיו. למחרת, כשהכרתו שבה אליו סיפר כי נשמתו יצאה, אך בבית דין של מעלה קיבל ארכה להמשיך חייו, ובכל שעה הוא מוכן להתייצב בפני בית דין של מעלה.

סמוך לחצות ליל שלישי שנת ה'תשל"ה לאחר שבירך בכוונה, כהרגלו בקודש, 'שהכל נהיה בדברו'. שכב על ימינו, קרא קריאת שמע והשיב את נשמתו לבוראה בקדושה ובטהרה.

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל: mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001 • עברית +541141715555 • ספרדית +972585207103

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאוריינות

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים.

שמעו ותחי נפשכם